

Arrest

nr. 111 302 van 4 oktober 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 2 juli 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 mei 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 augustus 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. VANDERHAEGHE en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Guineese nationaliteit te hebben en geboren te zijn op 15 maart 1993 te Matoto, Conakry. U behoort tot de Peul etnie en bent moslim. U verklaart opgegroeid te zijn in uw geboortestad waar u woonde samen met uw ouders en uw jongere broer en zus. U liep tot het tiende jaar school in Conakry. Uw vader was een handelaar en had twee winkels op de markt van Matoto. Op 25 december 2011 overleed uw vader echter aan de gevolgen van een ziekte. Op 29 december 2011 vond er een grote brand plaats op het Matoto marktplein waarbij vele winkels verwoest werden nadat er in een pand elektriciteitsproblemen hadden plaatsgevonden. Ook de twee winkels van uw vader werden ernstig beschadigd. Militairen – en ook andere hulpdiensten – kwamen ter plaatse om de brand onder

controle te krijgen. Een winkelleigenaar, wiens handel naast die van uw vader was gelegen, zei dat er nog geld in zijn winkel lag en vroeg aan enkele militairen dat geld uit de winkel te halen. U zag hoe een viertal militairen inderdaad geld uit deze handel gingen halen, maar in plaats van het geld aan de eigenaar te geven, hielden ze het voor zichzelf. Diezelfde dag stapte u nog naar de gendarmerie van Matoto om aangifte te doen van deze diefstal in het gezelschap van nog enkele handelaars. U kende twee van de militairen omdat ze bij u in de buurt woonden, en kon ze identificeren aan de hand van hun woonplaats. De chef van de gendarmerie hield u op het commissariaat, maar zette anderzijds wel de twee door u aangeduide militairen uit hun functie. De andere twee militairen ontkenden in alle toonaarden en konden hun functie behouden. Meer zelfs, deze laatste twee militairen wilden zich wreken omwille van uw aangifte. Ze trokken naar uw familiewoning waar ze heel wat vernielingen aanbrachten. Ook uw moeder werd lastiggevalen. U werd vervolgens opgesloten in een van de cellen van de 'gendarmerie' van Matoto. U zou uiteindelijk opgesloten worden gedurende negen maanden van 30 december 2011 tot 1 september 2012. Via een tussenkomst van uw moeder kwam u uiteindelijk vrij. Een zekere (A.C.) bracht u onder in zijn woning in afwachting dat u het land zou kunnen verlaten. Op 15 september 2012 nam u samen met deze persoon het vliegtuig vanuit Guinée naar Banjul, Gambia, om van daaruit verder te reizen naar België waar u aankwam op 16 september 2012. De volgende dag vroeg u asiel aan bij de bevoegde Belgische asielinstanties.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk maakt dat in uwen hoofde een "gegronde vrees voor vervolging" zoals bepaald in de Conventie van Genève of een "reëel risico op het lijden van ernstige schade" zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in aanmerking kan worden genomen.

U geeft tijdens het gehoor aan dat u niet naar uw land van herkomst kan terugkeren omdat u vreest opnieuw aangehouden te worden, of zelfs vermoord te worden, door de lokale autoriteiten in Matoto nadat u aangifte had gedaan van een diefstal door enkele militairen na een grote brand op de markt van Matoto (zie gehoorverslag CGVS, p.13). Volgende bedenkingen dienen echter gemaakt te worden aangaande het door u aangehaalde asielrelaas.

Vooreerst dient er gewezen te worden op enkele opvallende tegenstrijdigheden en inconsistente verklaringen van uw persoon aangaande de door u aangehaalde persoonlijke problemen tijdens de verschillende gehoren in het kader van uw asielprocedure. Zo verklaart u in eerste instantie tijdens het gehoor voor het CGVS dat u op de dag van de brand op de markt van Matoto, nadat u enkele militairen geld had zien wegnemen uit een nabijgelegen winkel, naar de lokale gendarmerie van Matoto bent gegaan, samen met enkele andere personen, om aangifte te doen van de door u opgemerkte diefstal (zie gehoorverslag CGVS, p.6). U vervolgt uw relaas door te stellen dat nadien – nadat u de aangifte had gedaan –, 'toen u terugkwam van school', militairen naar uw woning zijn gekomen en dat u zag hoe ze de woning vernielden, en dat zelfs uw moeder werd aangehouden en geboeid; u voegt eraan toe dat u vervolgens naar huis bent gegaan en dat u gezegd heeft dat u de verantwoordelijke bent, en niet uw moeder, opdat ze uw moeder zouden vrijlaten en opdat ze u zouden aanhouden in plaats van uw moeder wat volgens uw eerste verklaringen ook effectief gebeurd zou zijn (zie gehoorverslag CGVS, p.6). Later tijdens het gehoor verklaart u echter dat u op de dag van de brand aangifte bent gaan doen, samen met uw vader, maar dat u in de gendarmerie diende te blijven, en dat u steeds in de gendarmerie bent gebleven om vervolgens opgesloten te worden gedurende een periode van negen maanden (zie gehoorverslag CGVS, p.9). Nu verklaart u dus merkwaardig genoeg dat uw familiewoning twee dagen na de brand werd aangevallen door militairen maar dat u in het gebouw van de gendarmerie was omdat u er moest blijven (zie gehoorverslag CGVS, p.9). U voegt er nadien nog uitdrukkelijk aan toe dat u steeds in het gebouw van de gendarmerie moest blijven omdat u niet vrijgelaten werd na uw aangifte (zie gehoorverslag CGVS, p.10). Deze tegenstrijdige verklaringen van uw persoon – waarbij u enerzijds aangeeft dat u terugkwam van school op de dag van de aanval op uw familiewoning en later anderzijds verklaart dat u na uw aangifte bij de lokale autoriteiten nooit bent vrijgelaten en dat u dus op het moment van de aanval op uw woning in de gendarmerie was – ondermijnen ernstig de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Ook wat betreft enkele verklaringen van uw persoon over uw vader en diens beweerd overlijden dienen enkele bemerkingen te worden gemaakt. Zo verklaart u in eerste instantie voor het CGVS dat uw vader overleden is op 25 december 2011 (zie gehoorverslag CGVS, p.2). Gevraagd naar de omstandigheden of de oorzaak van het overlijden van uw vader, verklaart u dat zijn dood misschien met uw problemen had te maken of dat hij misschien bloeddrukproblemen had (zie gehoorverslag CGVS, p.3). Later tijdens het gehoor verklaart u verder dat uw vader op het moment van de brand op de markt van Matoto niet in de winkel was, maar

dat hij naar een begrafenis van een collega-handelaar was (zie gehoorverslag CGVS, p.6). Nog wat later geeft u aan dat uw vader u vergezelde naar de gendarmerie van Matoto toen u aangifte zou zijn gaan doen van de door u vastgestelde diefstal door enkele militairen (zie gehoorverslag CGVS, p.8). U bevestigt deze laatste uitspraak verder tijdens het gehoor door te stellen dat u moest blijven op het kantoor van de gendarmerie na de door u gedane aangifte, maar dat uw vader wel mocht beschikken (zie gehoorverslag CGVS, p.9). Aan het einde van het gehoor wordt u vervolgens gewezen op het feit dat u bij aanvang van het gehoor gesteld had dat uw vader overleden was op 25 december 2011, vier dagen vóór de brand op de markt van Matoto, die plaatsvond op 29 december 2011, zoals u verklaart tijdens het gehoor en zoals ook blijkt uit objectieve landeninformatie (zie gehoorverslag CGVS, p.6; zie landeninformatie, administratief dossier). U bevestigt hierop dat uw vader inderdaad overleden is voordat u problemen had wat dus in tegenstrijd is met uw eerdere verklaringen dat uw vaders dood misschien te maken had met uw problemen, dat uw vader bij de familie van een overleden collega was op het moment van de brand op de markt en dat tenslotte uw vader u vergezeld zou hebben naar de gendarmerie om aangifte te doen van de diefstal. **Ook wat dit aspect van uw asielrelaas betreft kunnen uw verklaringen bijgevolg tegenstrijdig genoemd worden zodat de geloofwaardigheid van het geheel van uw asielrelaas in het gedrang komt.**

Verder kunnen uw verklaringen over de door u aangehaalde persoonlijke problemen in uw land van herkomst erg vaag en bijgevolg niet overtuigend genoemd worden. Zo verklaart u tijdens het gehoor dat u vier militairen zou hebben gezien die geld zouden hebben weggenomen uit een naburige winkel op de markt van Matoto waarop u vervolgens aangifte zou zijn gaan doen bij de lokale gendarmerie (zie gehoorverslag CGVS, p.6). U geeft verder aan dat vervolgens twee van deze militairen uit hun functie zouden zijn gezet door de verantwoordelijke in de gendarmerie nadat u deze twee had kunnen identificeren (zie gehoorverslag CGVS, p.6). Merkwaardig genoeg moet u wel het antwoord schuldig blijven tijdens het gehoor op de vraag naar de namen van de militairen in kwestie die u zou hebben aangegeven en aangeduid, en met name van de militairen die uit hun functie zouden zijn onttrokken nadat u hen had kunnen 'identificeren' (zie gehoorverslag CGVS, p.7). Deze vraag wordt u tijdens het gehoor nochtans enkele malen gesteld maar telkens komt u niet verder dan te stellen dat u er enkel twee van ziens kende omdat ze bij u in de buurt zouden hebben gewoond (zie gehoorverslag CGVS, p.7-8-9). U kan evenmin de identiteit geven van de twee andere militairen die niet uit hun functies zouden zijn gezet en die de woning van uw familie zouden hebben aangevallen (zie gehoorverslag CGVS, p.6-7). Het is in deze vreemd en niet overtuigend te noemen dat u enerzijds verklaart dat op uw aangeven twee militairen uit hun functie zouden zijn onttrokken – nadat u ze had beschuldigd van diefstal – maar dat u anderzijds de identiteit van deze militairen in kwestie niet lijkt te kennen. Evenzo geldt deze redenering voor het hoofd van de gendarmerie in Matoto bij wie u uw aangifte zou hebben gedaan en door wie u meerdere malen zou zijn ondervraagd tijdens uw negen maanden durende detentie. Gevraagd naar de naam van deze verantwoordelijke persoon komt u ook niet verder dan te stellen dat deze persoon door iedereen 'commandant' werd genoemd maar dat u zijn echte naam niet kent (zie gehoorverslag CGVS, p.9). Het is ook wat vreemd te noemen dat u tijdens het gehoor aangeeft dat u niet alleen aangifte zou zijn gaan doen bij de gendarmerie maar dat u vergezeld werd van enkele andere personen en handelaars die uw verhaal bevestigd zouden hebben (zie gehoorverslag CGVS, p.7-8). Gevraagd met hoeveel jullie dan waren die aangifte zouden zijn gaan doen, antwoordt u dat u het niet weet (zie gehoorverslag CGVS, p.8). Verder is het vreemd te noemen dat – volgens uw verklaringen – u de enige persoon zou zijn geweest die problemen zou hebben gekend omwille van de gedane aangifte van de diefstal terwijl u anderzijds toch aangeeft dat er eveneens andere personen bij waren op de gendarmerie die de diefstal konden bevestigen. Verder is het eveneens bevreemdend te noemen dat er enerzijds twee militairen uit hun functie zouden zijn onttrokken door de lokale 'commandant' – nadat ze zouden zijn geïdentificeerd op uw aangeven – wat er enigszins toch op zou wijzen dat er geloof werd gehecht aan uw verklaringen – maar dat u anderzijds gedurende een periode van negen maanden zou zijn opgesloten door deze zelfde autoriteiten die deze twee militairen uit hun functie zouden hebben onttrokken. Bovendien slaagt u er tijdens het gehoor niet in een afdoende uitleg te formuleren waarom twee militairen wel uit hun functie zouden zijn onttrokken, en de twee anderen dan weer niet. U verklaart dat u slechts van twee van hen zou hebben geweten waar ze woonden (zie gehoorverslag CGVS, p.9), maar anderzijds verklaart u wel dat de twee anderen ten stelligste zouden hebben ontkend wat er toch op wijst dat zij eveneens zouden zijn aangesproken na uw aangifte wat impliceert dat ook zij konden worden geïdentificeerd. Het is dus vreemd te noemen dat enerzijds twee militairen uit het leger zouden zijn gezet, en twee anderen dan weer niet, en dat deze twee laatste integendeel u ernstige problemen zouden hebben bezorgd. **Het zijn deze wat vage en onduidelijke verklaringen van uw persoon tijdens het gehoor voor het CGVS die uw asielrelaas verder ondermijnen.**

Voorts zijn **uw verklaringen** over uw beweerde negen maanden durende periode in de **gevangenis** van de gendarmerie, en de **omstandigheden** waarin u zou zijn opgesloten, **evenmin overtuigend** te noemen. Zo verklaart u tijdens het gehoor dat u zou zijn opgesloten in de gendarmerie van Matoto van 30 december 2011 tot 1 september 2012 (zie gehoorverslag CGVS, p.11). U verklaart tijdens het gehoor dat u heel die periode alleen in een cel zou hebben doorgebracht maar dat er nog heel wat andere gevangenen aanwezig waren die u kon ontmoeten op de binnenplaats (zie gehoorverslag CGVS, p.11). Van deze vermeende andere gevangenen kan u slechts een tweetal namen vernoemen; bovendien voegt u eraan toe dat u geen idee heeft waarom deze andere personen in de gevangenis zaten (zie gehoorverslag CGVS, p.12) hoewel u toch contact had met andere gevangenen, zoals u verklaart, en ondanks het feit dat u toch negen maanden zou zijn opgesloten (zie gehoorverslag CGVS, p.12). Gevraagd of er veel cellen in de 'gevangenis' waren, antwoordt u vaagweg dat er veel cellen waren, maar dat u ze niet allemaal kent omdat het een groot gebouw zou zijn geweest (zie gehoorverslag CGVS, p.12). Gevraagd naar namen van gebouwen binnen de gevangenis, komt u ook niet verder dan te stellen dat alle cellen een nummer hadden (zie gehoorverslag CGVS, p.12). Echter, het komt vooral niet overtuigend over dat u geen enkel idee heeft op welke manier uw moeder erin geslaagd zou zijn u vrij te krijgen uit deze gevangenis. U verklaart dat u er niets over weet hoe ze het gedaan heeft maar dat u gewoon uit uw cel zou zijn gehaald, en dat u per auto naar een andere plaats zou zijn gebracht (zie gehoorverslag CGVS, p.12-13). **Ook uw verklaringen over uw beweerde periode in de gevangenis van de gendarmerie van Matoto en uw ontsnapping hieruit komen bijgevolg niet overtuigend en niet doorleefd over.**

Bovenstaande vaststellingen leiden ertoe te kunnen stellen dat er geen geloof kan worden gehecht aan het door u naar voren gebrachte asielrelaas en aan de door u geformuleerde persoonlijke problemen die u zou hebben gehad met de (lokale) autoriteiten in Matoto door enerzijds enkele tegenstrijdige verklaringen van uw persoon over deze voormelde problemen en door anderzijds vage en niet overtuigende formuleringen over de door u aangehaalde vervolgingsfeiten.

Tot slot legt u geen documenten neer ter staving van uw identiteit, noch van de door u beweerde afgelegde reisroute. U legt via uw advocaat na het gehoor voor het CGVS wel een medisch attest voor, dd.24 mei 2013, opgesteld door dokter (T.), waarin vermeld wordt dat u twee types geneesmiddelen worden voorgeschreven, met name één voor uw ogen, en één voor littekens die u zou hebben. Vervolgens mailde uw advocaat op 27/5/2013 nog een medisch attest betreffende littekens en 2 foto's van verbonden verwondingen door (zie administratief dossier). Deze door u voorgelegd medische attesten en foto's wijzigen echter niets aan de hierboven geformuleerde pertinente vaststellingen aangezien niets vermeld wordt over of niet blijkt in welke omstandigheden deze littekens zouden zijn opgelopen.

Guinee werd eind 2012 en begin 2013 geconfronteerd met interne spanningen, geïsoleerde en sporadische daden van geweld en ander vergelijkbare daden. Er werden inderdaad schendingen van de mensenrechten begaan door de politie van Guinee, naar aanleiding van betogingen met een politiek karakter. Er zijn nog steeds spanningen voelbaar tussen de regering en de meeste politieke oppositiepartijen, door de organisatie van parlementsverkiezingen. Geen enkele van de geraadpleegde bronnen haalt echter het bestaan aan van een gewapend conflict.

Het is echter aan de verschillende politieke actoren om ervoor te zorgen dat er aan alle voorwaarden wordt voldaan om de organisatie van parlementsverkiezingen mogelijk te maken in een vreedzaam klimaat.

Artikel 48/4 §2 van de wet van 15 december 1980 stelt dat ernstige bedreigingen van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend intern of internationaal conflict beschouwd kunnen worden als een ernstige schending die aanleiding kan geven tot de toekenning van het statuut van subsidiaire bescherming. Uit de bovenvermelde informatie blijkt dat Guinee niet wordt geconfronteerd met een situatie van willekeurig geweld en dat men er eveneens op dient te wijzen dat er geen enkele gewapende oppositie is in het land. In het licht van al deze elementen is er op dit moment in Guinee geen gewapend conflict of een situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2 (zie *farde Informatie over de landen, SRB "Guinee: Situatie op het gebied van de veiligheid"*, april 2013).

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen maakt u geenszins aannemelijk dat in uw hoofd een "gegronde vrees voor vervolging" zoals bepaald in de Conventie van Genève

in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een “reëel risico op het lijden van ernstige schade” zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming zou lopen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich in hoofddorde op de schending van artikel 1A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en verzoekt hij tot hervorming van de bestreden beslissing en toekenning van de vluchtelingenstatus conform artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet).

Verzoeker voert aan dat bepaalde van zijn vermeende tegenstrijdige verklaringen verkeerdelijk werden vertaald door de tolk van het Peul naar het Nederlands en dat de vermeende vaagheden en onduidelijkheden niet blijken uit het dossier en worden tegengesproken door een nieuw stuk dat hij bij zijn verzoekschrift aanbrengt.

Verzoeker brengt een nieuw stuk bij, namelijk een opsporingsbericht van de Guineese autoriteiten van 10 september 2012, alsmede een beëdigde Nederlandse vertaling (stukken 5 en 6). Zoals blijkt uit de bijgevoegde stukken (stukken 3 en 4) werd verzoeker dit stuk pas bezorgd op 21 juni 2013 door het OCMW van Puurs, zodat hij het niet eerder in de procedure kon aanbrengen. Naar aanleiding van de bestreden beslissing contacteerde verzoeker zijn moeder, die vervolgens een bevriende militair contacteerde die erin slaagde dit interne overheidsdocument over te maken. Uit dit stuk blijkt dat verzoeker op 30 december 2011 werd aangehouden en opgepakt zonder proces, daarop negen maanden in de gevangenis heeft doorgebracht, hieruit vervolgens op 1 september 2012 is ontsnapt en dat hij actief wordt gezocht door de Guineese autoriteiten. Het opsporingsbericht vermeldt als aanleiding “het aanzetten van minderjarigen tot opstand en de openbare orde te hebben verstoord”, hetgeen volgens verzoeker de kwalificatie is die werd gegeven aan het feit dat hij de militairen had beschuldigd van de diefstal op de markt.

Verder wijst verzoeker erop dat de tolk tijdens zijn gehoor op het CGVS een andere variant van het Peul sprak dan de Guineese waardoor bepaalde uitspraken verkeerdelijk vertaald werden. Verzoeker heeft consequent verklaard dat zijn vader op 25 december 2011 overleden was. Hij verklaarde eveneens dat niet zijn vader, maar zijn oom hem vergezeld heeft bij de aangifte. In de Guineese variant van het Peul wordt voor beide personen namelijk hetzelfde woord, “baba”, gebruikt.

2.1.2. In een tweede middel beroept verzoeker zich in ondergeschikte orde op de schending van artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet en verzoekt hij tot hervorming van de bestreden beslissing en toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus conform artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker loopt bij terugkomst het risico opnieuw gearresteerd te worden en opnieuw in onmenselijke omstandigheden en zonder proces te worden opgesloten voor onbepaalde duur, ter plaatse te worden gefolterd en gestraft voor zijn eerdere ontsnapping en zelfs geëxecuteerd te worden.

2.1.3. In een derde middel vraagt verzoeker de bestreden beslissing te vernietigen en aan het CGVS het bevel te geven nieuwe onderzoeksdaten te verrichten en vervolgens een nieuwe beslissing te nemen conform artikel 39/76, § 2 van de vreemdelingenwet.

Indien de Raad niet tot een beslissing zou kunnen komen zonder aanvullende onderzoeksdaten te moeten bevelen, dient de authenticiteit en achtergrond van het nieuw aangebrachte stuk door het CGVS onderzocht te worden en dient een nieuwe beslissing genomen te worden.

2.1.4. Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift volgende stukken: een e-mail (met bijlagen) van 24 juni 2013 vanwege het OCMW van Puurs inzake de ontvangst op 21 juni 2013 van het faxbericht houdende overmaking van stuk 5 (het opsporingsbericht) (stuk 3), een e-mail (met bijlagen) van 21 juni 2013 vanwege het OCMW van Puurs tot overmaking van stuk 5 aan verzoekers raadsman (stuk 4), het

opsporingsbericht van 10 september 2012 vanwege de criminele onderzoeksbrigade van Yattaya (stuk 5), een beëdigde Nederlandse vertaling van stuk 5 (stuk 6) en een e-mail van 26 juni 2013 vanwege het postkantoor te Puurs (bpost) aan het OCMW van Puurs houdende bevestiging van de kennisgeving op maandag 3 juni 2013 van de bestreden beslissing (stuk 7).

2.2.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.3.1. Wat betreft het door verzoeker bijgebrachte opsporingsbericht (verzoekschrift, stuk 5) dienen volgende opmerkingen gemaakt te worden. Het opsporingsbericht vermeldt dat verzoeker zou zijn opgepakt “voor het aanzetten van minderjarigen tot opstand en de openbare orde te hebben verstoord” (verzoekschrift, stuk 6). Op welke manier dit, zoals verzoeker beweerd, de kwalificatie kan zijn die werd gegeven aan het feit dat hij de militairen beschuldigd zou hebben van diefstal op de markt, kan niet worden ingezien. Uit een lezing van het gehoorverslag (administratief dossier, stuk 4) blijkt nergens dat verzoeker werd opgepakt voor het aanzetten van minderjarigen tot opstand en het verstoren van de openbare orde, enkel dat hij militairen van diefstal beschuldigd zou hebben. Aldus is het bijgebrachte opsporingsbericht niet in overeenstemming te brengen met verzoekers asielrelaas. Bovendien wordt het opsporingsbericht, dat zich tevens voordoet als een interne werkinstructie, slechts bijgebracht in de vorm van een kopie, zodat hieraan, gelet op de manipuleerbaarheid van kopieën, geen bewijswaarde kan worden gehecht.

Waar verzoeker aanvoert dat er tijdens het gehoor op het CGVS een aantal van zijn verklaringen verkeerd vertaald werden door de tolk, dient opgemerkt dat verzoeker tijdens zijn gehoor geen melding maakte van vertaalproblemen en, integendeel, twee maal bevestigde de tolk goed begrepen te hebben (gehoorverslag CGVS, p. 2 en 13). Wanneer verzoeker expliciet gevraagd werd of hij nog iets toe te voegen had, gaf hij bovendien geen opmerkingen aangaande de tolk (gehoorverslag CGVS, p. 14). Waar verzoeker stelt dat voor de woorden “vader” en “oom” in het Peul hetzelfde woord, “baba”, gebruikt wordt, merkt de Raad op dat verzoeker tijdens zijn gehoor verklaarde: “Ze ging naar het broertje van mijn vader, mijn oom, daar leeft ze nu...” (gehoorverslag CGVS, p. 13), waaruit kan worden afgeleid dat de tolk wel degelijk in staat was het onderscheid tussen de woorden “vader” en “oom” te maken. Gezien het voorgaande kan dan ook worden gesteld dat de door verzoeker aangehaalde vertaalproblemen tijdens zijn gehoor op het CGVS een loutere *post factum*-verklaring zijn in een poging de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden te vergoelijken, hetgeen echter niet slaagt.

Uit een lezing van het gehoorverslag blijkt dat verzoeker een aantal tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd, waaruit blijkt dat geen geloof gehecht kan worden aan zijn asielrelaas. Zo verklaarde verzoeker eerst dat hij op de dag van de aanval op zijn familiewoning van school terug kwam, terwijl hij later tot twee maal toe verklaarde dat hij op die dag reeds in de gendarmerie was aangezien hij na zijn aangifte nooit werd vrijgelaten (gehoorverslag CGVS, p. 6, 9 en 10). Op het einde van het gehoor bevestigde verzoeker verder dat zijn vader op 25 december 2011 en vóór verzoekers problemen overleden is (gehoorverslag CGVS, p. 12). Aanvankelijk verklaarde hij echter dat zijn vaders dood misschien te maken had met verzoekers problemen of misschien met bloeddrukproblemen

(gehoorverslag CGVS, p. 3), om daarna te verklaren dat zijn vader op het moment van de brand op 29 december 2011 naar de begrafenis was van een overleden handelaar (gehoorverslag CGVS, p. 6) en vervolgens zelfs dat zijn vader hem vergezelde wanneer hij aangifte ging doen van de diefstal door de militairen (gehoorverslag CGVS, p. 8). Verzoeker, die ter terechtzitting overeenkomstig artikel 14 PR RvV werd ondervraagd, verklaarde dat hij op de vraag wie hem vergezelde bij de aangifte, "*petit papa*" antwoordde en dat hij daarmee zijn oom bedoelde. Gelet op het feit dat hij tijdens zijn gehoor verklaarde dat zijn vader handelaar was en dat die op het moment van de brand naar de begrafenis van een andere handelaar was (gehoorverslag CGVS, p. 3 en 6), kan niet worden aangenomen dat de tolk op het CGVS telkens verzoekers woorden verkeerd zou vertaald hebben, zeker daar verzoeker expliciet gevraagd werd naar het beroep van zijn vader en nergens blijkt dat een oom iets met zijn vaders handel te maken had. Gelet op de ingrijpende impact die het overlijden van iemands vader op zijn leven heeft en daar deze elementen de kern van verzoekers asielrelaas raken, zijn deze tegenstrijdigheden niet aannemelijk en ondermijnen zij op ernstige wijze de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas.

Verder merkt de bestreden beslissing terecht op dat het niet aannemelijk is dat (i) verzoeker de namen niet kent van de militairen die hij van diefstal beschuldigde, hoewel twee van hen op zijn aangeven uit hun functie zouden zijn ontzet en de andere twee zijn familiewoning aanvielen, (ii) verzoeker de naam niet kent van de persoon bij wie hij de aangifte deed en die hem tijdens zijn opsluiting meerdere malen ondervraagd zou hebben, (iii) verzoeker niet weet hoeveel personen hem bij zijn aangifte vergezelden en dat die andere personen zelf geen problemen ondervonden zouden hebben, (iv) de Guineese autoriteiten enerzijds wel geloof gehecht hebben aan verzoekers aangifte daar er twee militairen uit hun functie ontzet werden, terwijl verzoeker anderzijds gedurende negen maanden opgesloten zou worden, (v) twee militairen uit hun functie zouden ontzet zijn en twee anderen niet, terwijl die laatsten verzoeker ernstige problemen zouden hebben bezorgd en (vi) verzoeker slechts vage verklaringen kan afleggen over zijn beweerde periode in de gevangenis en de wijze waarop hij hieruit ontsnapt zou zijn. Waar verzoeker zijn verweer baseert op het door hem bijgebrachte opsporingsbericht, wordt verwezen naar hetgeen hier hoger reeds over gesteld werd. Verder komt verzoeker niet verder dan het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, hetgeen de motieven van de bestreden beslissing niet kan weerleggen. Deze motieven zijn pertinent en correct, vinden steun in het administratief dossier en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

Verzoeker voert geen verweer tegen de vaststellingen in de bestreden beslissing aangaande de door hem bijgebrachte medische attesten en foto's, zodat deze vaststellingen als vaststaand beschouwd moeten worden.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.2. Gelet op het hoger vastgestelde inzake zijn asielrelaas, toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Uit de SRB "Guinee – Situatie op het vlak van de veiligheid", door verweerder aan het administratief dossier toegevoegd (zie map 'Landeninformatie'), blijkt dat Guinee in 2012 en begin 2013 werd geconfronteerd met interne spanningen, geïsoleerde en sporadische daden van geweld en andere vergelijkbare daden. Guinee wordt echter niet geconfronteerd met willekeurig geweld en er is geen gewapende oppositie in het land. Verzoeker brengt geen stukken bij waaruit zou kunnen blijken dat deze informatie onjuist of achterhaald is. Aldus is er actueel geen sprake van een situatie van willekeurig geweld in Guinee zodat er ten aanzien van verzoeker geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn relaas en de elementen in het dossier toont verzoeker niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier oktober tweeduizend dertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS